

Καλώς τους δημοκράτες

Καλώς την, την παράδοση του ευρωπαϊκού δημοκρατικού πνεύματος! Καλώς το αντίπαλο δέος του αμερικάνικου καουμποϋσμού! Καλώς τους ηγέτες που στέκονται εμπόδιο στην Αμερικάνικη τρομοκρατική εκστρατεία. Καλώς τον ευρωπαϊκό νομικό πολιτισμό!

Καλώς τους, τους καλούς Ευρωπαίους που στις 25 Ιουνίου 2003, υπογράφουν μαζί με τους κακούς Αμερικάνους, το «Μνημόνιο αμοιβαίας έκδοσης» ή σε απλά ελληνικά «Διακοπές στο Γκουαντανάμο». Για όσους δύσπιστους υποπτεύονται ότι η σχετική σύμβαση δεν είναι αμιγώς τουριστική, τα πράγματα έχουν ως εξής:

- Καθιερώνεται ο θεσμός της υποχρεωτικής έκδοσης, ακόμη και ημεδαπών.
- Η έκδοση είναι υποχρεωτική, ακόμη και στην περίπτωση που ο πολίτης που θα εκδοθεί, κινδυνεύει να υποβληθεί σε βασανιστήρια και γενικώς σε απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση (βλέπε Γκουαντανάμο).
- Η έκδοση είναι υποχρεωτική, ακόμη και αν ο υπό έκδοση κατηγορούμενος, διώκεται λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας ή πολιτικών του πεποιθήσεων. Ούτε ακόμη εξετάζεται το ενδεχόμενο της μη αναγνώρισης σ' αυτόν, των στοιχειωδών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου, από το κράτος στο οποίο θα δικαστεί.

Το περί έκδοσης αίτημα, μπορεί να απορριφθεί, εάν το κράτος που ζητά την έκδοση δεν δεσμευθεί ότι δεν θα εκτελέσει τον κατηγορούμενο μετά την καταδίκη του. Με άλλα λόγια, στην περίπτωση που οι Η.Π.Α. ζητούν από κράτος της Ε.Ε. να εκδώσει πολίτη της με σκοπό να διωχθεί για αδίκημα που επισείει θανατική ποινή, το ευρωπαϊκό κράτος έχει τη δυνατότητα αλλά όχι την υποχρέωση να αρνηθεί την έκδοση. Ακόμη περισσότερο, το ευρωπαϊκό κράτος, μπορεί να εκδώσει τον εκζητούμενο, υπό τον όρο ότι η θανατική ποινή που θα του επιβληθεί, δεν θα εκτελεστεί! (στην περίπτωση που τελικά η θανατική ποινή εκτελεστεί, θα τους στείλουν εξώδικο !) Μπορεί κανείς από τώρα να φανταστεί την ελληνική κυβέρνηση να δηλώνει υποκριτικά «ανήμπορη» να αντισταθεί σε σχετικό αίτημα των ισχυρών Η.Π.Α., έχοντας «ξεχάσει» την υπογραφή που βάζει στο κείμενο της σύμβασης, τη γενναία συμμετοχή της στο έγκλημα (όπως και σε όλα τα εγκλήματα), όπως άλλωστε έκανε λίγα χρόνια πριν με την έκδοση Οτσαλάν, όταν ακόμη δεν υπήρχε η συμφωνία έκδοσης.

- Προβλέπεται η σύσταση κοινών ερευνητικών ομάδων στο έδαφος κάθε κράτους που υπογράφει τη σύμβαση(!), η άρση του τραπεζικού απορρήτου για κάθε ύποπτο, η λήψη μαρτυρικών καταθέσεων με τηλεικονοδιάσκεψη (για να προστατεύονται οι μάρτυρες από την εξέταση τους στο ακροατήριο και την αποκάλυψη της αναξιπιστίας τους). Αυτονόητα, μετά τα παραπάνω, δεν προβλέπεται δυνατότητα προστασίας του υπό έκδοση υπόπτου, από την μεταβίβαση και επεξεργασία των πιο ευαίσθητων προσωπικών του δεδομένων. Αντιθέτως προβλέπεται ότι το εκδόν κράτος, δεν μπορεί να θέτει ούτε όρους για την προστασία των προσωπικών δεδομένων που διαβιβάζει.
- Άπαξ και εκδοθείς για ένα αδίκημα, παρέχεται η δυνατότητα να διωχθείς και για κάτι άλλο, όταν το άλλο δεν επισείει ποινή μεγαλύτερη του ενός έτους. Στην περίπτωση όμως που δώσεις τη συγκατάθεση σου (πώς άραγε θα γίνει αυτό) μπορείς να διωχθείς για οποιοδήποτε αδίκημα!!!

• Τέλος, η σύμβαση αυτή, ρητά προβλέπει ότι τα κράτη δεν μπορούν να επικαλούνται τις συνταγματικές αρχές τους, όταν τα αντίστοιχα θέματα έχουν επιλυθεί με τη σύμβαση αυτή! Άκουσε κανείς ότι το ελληνικό σύνταγμα απαγορεύει όχι μόνο την έκδοση ημεδαπών, αλλά ρητά και την έκδοση αλλοδαπών αγωνιστών της ελευθερίας Όχι πάντως η ελληνική κυβέρνηση που δεν διστάζει να ακυρώσει κάθε συνταγματική εγγύηση για την ελευθερία έκφρασης και κοινωνικοπολιτικής δράσης των πολιτών της ανεξαρτήτως εθνικότητας, ακόμα και για της κατάργηση της θανατικής ποινής, προκειμένου να συμμετάσχει στον παγκοσμιοποιημένο πόλεμο κατά του εσωτερικού εχθρού.

Όταν ήδη υπάρχουν καταγγελίες για απειλές της αστυνομίας σε συλληφθέντες ότι θα τους εκδώσουν στις Η.Π.Α., αντιλαμβάνεται κανείς, ότι δεν σκοπεύουν να αφήσουν τη σύμβαση αυτή στα χαρτιά.

Τι κι αν πριν από λίγους μήνες, Ε.Ε. και Η.Π.Α, καταγγέλλονταν αμοιβαία οξύνοντας τον ανταγωνισμό τους για τα συμβόλαια, τις ενεργειακές πηγές και ζώνες επιρροής. Τι κι αν ακόμη σφάζονται για την «ανοικοδόμηση», όπως έχουν ονομάσει την κατοχή του Ιράκ. Όταν πρόκειται για την καταστολή και την ποινικοποίηση των πολιτών, ο ανταγωνισμός μετατρέπεται σε άμιλλα για τη μεγαλύτερη δυνατή καταπίεση.

Λίγο καιρό πριν, η Ε.Ε. ένωθε την ανάγκη να συμπαρασταθεί στον πόνο των Αμερικανών για τα θύματα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου, ανακοινώνοντας ευρωπαϊκό τρομονόμο, που βέβαια είχε ψηφίσει πριν από την επίθεση και μετά τη Γένοβα, στρεφόμενη κατά του δικού της εσωτερικού εχθρού. Και πιο πριν ακόμη, η ελληνική κυβέρνηση, από διορατική ευαισθησία ορμώμενη, θέσπιζε τον δικό μας τρομονόμο.

Λίγο καιρό πριν, τα ευρωπαϊκά περισσότερα της ειρήνης στέκονταν αγέρωχα απέναντι στα γεράκια του πολέμου. Τα περισσότερα της ειρήνης, προτιμούσαν τον αργό θάνατο των 1.500.000 ιρακινών από το δεκαετές εμπόλεμο, από τον γρήγορο θάνατο των ίδιων ανθρώπων από αμερικανοβρετανικές βόμβες. Γιατί αν οι βόμβες ήταν του Ο.Η.Ε., πρόβλημα ουδέν.

Λίγο καιρό πριν και ενώ μαίνονταν ο μεταξύ τους ανταγωνισμός και οι φλογερές δηλώσεις αντιπαράθεσης, τα αμερικάνικα γεράκια, άφηναν τον ευρωστρατό των περιστερών να φυλάει τα Βαλκάνια απεγκλωβίζοντας έτσι τις δικές τους δυνάμεις που έσπευδαν στον Περσικό. Έτσι, και τα περισσότερα επιχειρούσαν στρατιωτικά για πρώτη φορά αυτόνομα και τα γεράκια διευκολύνονταν στο έγκλημα.

Λίγο καιρό πριν, η ελληνική κυβέρνηση συμμετείχε στη δολοφονία του Ιρακινού λαού, προτάσσοντας τις υποτιθέμενες συμβατικές της υποχρεώσεις (όλα κι όλα, καλύτερα δολοφόνοι παρά ασυνεπείς!). Σήμερα, βάζει την υπογραφή της - και μάλιστα από τη θέση της προεδρίας της Ε.Ε. - στη σύμβαση ενός νέου εγκλήματος.

Λίγο καιρό πριν, τα πλήθη των αντιπολεμικών διαδηλωτών, φώναζαν «είμαστε όλοι Ιρακινοί!». Όχι από φιλανθρωπία ή χριστιανική αλληλεγγύη αλλά επειδή ένιωθαν ότι καθώς σκοτώνονταν κάθε εθνικότητας στρατιώτες και άμαχοι στα πεδία των μαχών, εδώ στα «πολιτισμένα» μετόπισθεν, με οργανωμένες τρομοκρατικές επιθέσεις, δολοφονούνται τα δικαιώματα των εργαζομένων σε όλους τους τομείς. Εργασία, παιδεία, ασφάλιση, ατομικά δικαιώματα, κοινωνικές ελευθερίες, κατακτήσεις

δεκαετιών, εξαφανίζονται από το χάρτη της εκσυγχρονισμένης κοινωνίας. Ακόμη περισσότερο, ενοχοποιούνται αυτοί που επιμένουν να διεκδικούν όχι μόνο την υπεράσπιση των κεκτημένων δικαιωμάτων που τους αμφισβητούνται, αλλά τη διεύρυνση των δικαιωμάτων αυτών με βάση τις ανάγκες τους και τις δυνατότητες της εποχής.

Σήμερα, όλοι εμείς, οι αντιπολεμικοί διαδηλωτές, οι εν δυνάμει τρομοκράτες, είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να τους σταματήσουμε. Όλοι εμείς, και μόνο εμείς, μπορούμε να τους απογυμνώσουμε, να αποκαλύψουμε τα κίνητρα τους για ακόμη μεγαλύτερη καταπίεση, ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση μας. Να αμφισβητήσουμε το σύνολο των επιλογών τους. Να αμφισβητήσουμε και να ανατρέψουμε το σύνολο των επιλογών τους.